

Min lillebror og jeg.

Min lillebror var ca. 1 år gammel, da min mor fik den geniale ide, at far sikkert ville stoppe med at drikke og komme hjem, mens han endnu havde penge tilbage, hvis jeg fandt ham i tide og han fik sin søn på skødet.

Mor var hjemme fra arbejde i hendes pause. Far var på druk. Mor havde anskaffet sig en cykel, fordi hun skulle hjem og amme hendes yngste barn.

Mor placerede min lillebror i cykelstolen og beordrede mig af sted. Ud – at lede efter far. Derefter skyndte hun sig, tilbage til sit job på aftenholdet, på spinderiet. Jeg cyklede fra værtshus til værtshus. Løftede min bror op af cykelstolen og bar ham, på hoften, ind i lokalet. Her gik vi en runde og ud igen. Videre til næste værtshus, indtil jeg fandt far. Processen kunne gentage sig mange gange.

Ofte blev min bror træt og begyndte, at græde. Jeg sang for ham og forsøgte, at holde humøret oppe, på os begge to.

Min far var stolt og glad for sin yngste søn. Han smilede og bekendtgjorde højlydt, at det var hans lille dreng, der kom der.

Jeg gjorde – præcis - som mor havde sagt. Placerede min lillebror, på min fars skød og gik igen.

Ikke et øjeblik, tænkte jeg over konsekvenserne, for min handling. Men cyklede lettet og tilfreds hjem igen. Opgaven var udført. Nu havde jeg gjort, hvad jeg kunne og skulle. Mor ville sikkert blive glad.

Et stykke tid senere kom min far kørende, med sin lille søn på passagersædet. Dengang var der ingen biler, der havde sikkerhedsseler Han kom nynnende og smilende op af trapperne. Pjattede og pludrede, med knægten på hans arm.

Jeg blev lettet og glad. Nu var de også hjemme. Et sted i min underbevidsthed anede jeg, at dette ikke var rigtigt. Men - jeg skubbede tanken fra mig igen. Holdt fast ved at planen var lykket og konkluderede der ud fra, at det var godt.

P.g.a. succesen, blev aktionen gentaget flere gange. Min lillebror blev placeret i cykelstolen - Mor løb på arbejde - Jeg cyklede af sted - Tog gutten på armen – Ind på værtshuset – Ud på cyklen igen – videre. Processen gentog sig, indtil far var fundet. Drengen blev placeret på skødet, af hans alkoholiserede far - Jeg cyklede tilbage - Gik hjemme og ventede spændt - Far kom hjem.

Han havde sandsynligvis penge tilbage. Derfor blev aktionen en succes. Koste hvad det ville. Formålet var nået.

Omkostningerne og konsekvenserne, blev overhovedet ikke gennemtænkt, eller overvejet.

Sådan gjorde vi ikke, i vores familie. 1 time – eller 1 dag af gangen. Vi levede i nuet. Derfor blev dagen i morgen ligegyldig. Dagen i dag stjal al vores opmærksomhed. Al vores energi.

At far kunne køre galt og påføre sin 1 årige søn – sig selv, eller et andet menneske skade, tror jeg slet ikke nogen overvejede. Heller ikke naboerne, der så hele skuespillet fra deres vinduer.

I modsætning til min mor, vidste jeg udmærket godt, at naboerne fulgte med i alt hvad der foregik. Det var så tydeligt.

Hvad der kunne ske med mig – tja? At min lillebror og jeg blev kede af det, og bange? At jeg i flere år – regelmæssigt - havde mareridt over, hvad jeg gjorde mod min hjælpeløse bror.

Det er der ingen, der nogensinde har fået at vide. Hverken min mor, eller far – eller min lillebror.

Der er heller aldrig nogen, der har spurgt ind til hændelserne. Ingen nævnte eller kommenterede det overhovedet.

Ikke naboerne - der sad bag deres gardiner og gloede. Ikke gæsterne på værtshuset. Ikke de ansatte på værtshusene. Og da slet ikke de kammesjucker, far drak sammen med. Tavshed over hele linien.

Jeg tror ærlig talt ikke, at det interesserede nogen.